

Acompanya'm siguis on siguis

Tinc certs dubtes de que vostè li interessi gaire la meva vida, ja sé que voldrà saber on vaig néixer, quina edat tinc, part de la meva adolescència... però ja l'avis de bon principi, l'avorriria; aquestes coses sempre avorreixen i a vostè, per ser qui és, encara més. Es deu fer un fart d'escoltar la mateixa classe d'històries, on l'única cosa que varia és la veu que les transmet. Així que, finalment, he decidit explicar-li el que va provocar que vingués aquí.

Eren a mitjans d'un febrer horrorós, fred i sec, sense vista de neu – ve t'ho aquí, quina casualitat de que a tot arreu nevés i aquí no nevés - . Jo tenia l'esperança de que caigués algun dia algun floc de neu, que il·luminés la meva cara d'alegria i que el meu germà comencés a saltar per tot el menjador, però aquell any no tocava. Jo estudiava en un institut, que no recordo ben bé com es deia, pel fet de que no m'hi vaig estar més d'una setmana. El que recordo, era el nom del poble, Sant Pau de les Abadesses, crec que es deia, o alguna cosa per l'estil. Vulguis o no, mai et queden els noms dels pobles on vas, o almenys en el meu cas. Aquell poblet, no era pas mal lloc, però no hi pintava gaire res jo, en aquell ambient tan fred. Segurament, el que em feia pensar això era la cara d'estranyesa amb la qual em mirava la gent. Tan famós sóc?- pensava irònicament -. Jo tot just havia arribat, amb la meva mare i el meu germà bessó; jo no tenia pare...- la qual cosa l'importarà -. Va morir en un tràgic atracament a mà armada, al banc, quan va intentar salvar-se a ell mateix i a tota aquella mà de gent, entre ells el meu germà i el seu amic en Nil. Cada dia em sento dèbil, frustrat i m'entra un odi vers a mi mateix quan penso que no vaig poder fer-hi res per salvar-lo, ja que estava a casa fent deures, maleïts estudis t'ho fan perdre tot. Com us deia, havíem arribat en aquell poble fred on jo no hi pintava res i sense el meu pare. La meva mare es va preocupar d'inscriure'ns a l'institut de Sant Pau, la mare sempre es preocupa d'aquestes coses. Així que un 17 de febrer, jo i el meu germà vam ingressar a l'institut. Un poble petit, només podia tenir una única classe, i aquell no n'era l'excepció. La tutora, que es deia Blanca, ens va presentar a tota la classe. Recordo que el meu germà estava absolutament nerviós, mentre que jo... era com si físicament em trobés a la classe però mentalment no hi era, o així em va descriure la meva antiga professora de matemàtiques. Encara no sé la raó de perquè em va passar allò, perquè estava més pendent de seguir una mosca que sobrevolava el cap d'un nen ros que de la professora. De cop, em vaig adonar que algú em parlava, però en veu baixa.

-Tu que et parlen- va dir el meu germà dissimuladament.

-Què deia senyoreta?- vaig preguntar, sense saber què dir.

-Et deia que et presentessis i ens donessis una miqueta d'informació sobre tu, com ha fet el teu germanet- va respondre d'una manera som si s'hagués ofès per no fer-li atenció.

-No tinc gaire res a dir, ja us deuen haver explicat qui sóc, com em dic, on vivia, perquè estic aquí i aquestes coses, però per si de cas, em dic Hatim.

- Dignes alguna coseta més si et plau Atim- va dir aquella professora que ja et posava dels nervis fent servir tot l'estona diminutius -.

- Perdó? com ha dit? Atim? Però com s'atreveix!? Bé tan fa, la ignoraré- No era pas la primera vegada que em passava. Ràbia de gent. Els hi dius el teu nom i ja no el saben ni repetir -. Sóc fill de pares marroquins, abans vivia a Sant Joan Despí i he vingut aquí per assumptes familiars que no us interessin.

-Tu nano explica'ns això dels teus problemes familiars, va enrotlla't - va dir d'una manera molt creguda un nen que s'asseia al darrere de tot, amb arracada i amb pinta de ser un tipus de nen escanyolit però amb uns amics quadrats, el típic.

- Tu tranquil que prou problemes tens tu a l'hora de vestir que jo hagi d'explicar-te els meus problemes- vaig respondre a la seva pregunta insolent. M'estava engrescant d'allò més -.

- Tu això diguem-ho a l'hora...- va dir aquell cregut -.

-Va nois silenci i no us comenceu a barallar de bon principi, que venim aquí a aprendre i a fer amiguets – us juro davant d'Allah, el meu déu, perquè jo sóc islàmic, altre punt important, que en aquell moment hauria agafat la cadira i li hauria fotut pel cap. Detesto que quan algú parla posi diminutius a la mínima oportunitat que té.

Així que després d'aquell mig enrenou, jo i el meu germà ens vam asseure. Ell li va tocar assentar-se amb aquell cregut, Sergi crec que es deia, i a mi amb una noia força peculiar. Era una noia d'aquelles noies tan peculiars que hi ha a cada institut. Ulleres, amb ferros i muda. La típica noia que li importa escoltar a classe, i que per molt que la intentis fer parlar mai t'escolta. És d'aquella gent que de gran seran advocats, o metges, o alguna cosa per l'estil, havent estudiat a no sé on, amb un marit com ella, amb ulleres, ferros i mut, i segurament si tinguessin la idea de tenir fills, aquests, a la llarga, també portarien ulleres, ferros i serien muts. Serien una d'aquelles famílies amb pela llarga, que ingressarien als seus fills a un institut privat, i obligarien als seus fills a ser com ells. Bé, quan ambdós germans ja ens vam situar, va continuar la classe que havíem interromput. I el més important, la maleïda mosca que per moments m'havia distret, ja s'havia esfumat.

Durant força estona vaig estar escoltant. Ja sé que sona estrany, però en el meu cas és un fet molt important. En altres instituts que havia estat, els professors deien que era un pecat per l'educació, que més valia tenir deu nens més fent classe que tenir-me a mi. Jo, això, ho veia molt exagerat. No entenc la gent que tot ho exagera. Per què? Un pecat per l'educació? Bé, millor no vulgueu saber què vaig fer, em tractaríeu de malalt, i jo no ho sóc.

Va tocar l'hora del pati, i jo i el meu germà anàvem més perduts que una gallina sense cap. Sort que un noi molt amable de la nostra classe ens va ensenyar el pati. No era gaire cosa, dues porteries, una cistella de bàsquet, una zona de *frikis*, una zona de nenes, totes lletges, per mala sort, una zona on hi havia el meu amic el cregut i els seus amics, aparentment més gran que ell... les coses típiques d'un institut.

-Tu, què fem? –em va preguntar el meu germà -.

-No sé, has conegut a algú? Has fet algun amic? Perquè jo cap- vaig respondre amb total sinceritat -.

- Emmm... bé m'he fet amic d'aquells nois, d'en Marc, en Pol, en Dani...- va respondre el meu germà -.

-D'aquests?! Però si són una colla d'imbècils, només mira la pinta que fan- vaig dir -. Si només mira aquestes rialles que tenen, com hienes en un carrer solitari.

- Mira noi si no et cauen bé no t'obliga a anar-hi, però jo me'n hi vaig. Adéu- i se'n va anar cap als seus nous amics -.

Jo, ja estava cansat d'estar allà, així que vaig acostar-me a un arbre molt gros que hi havia per allà al voltant, darrere dels lavabos i em vaig encendre el meu Winston. Fumo, de tant en tant, per oblidar les penes, ja us ho heu de imaginar. En els altres instituts ho tenia més fàcil, eren grans i érem molta gent, així que tots els que fumàvem ens defensàvem els uns als altres. Però ara, estava sol, com el dia que van assassinar al meu pare, sol, fent el que no toca, com de costum. Tornant cap a la classe, en Sergi, el cregut, se'm va creuar de mala manera.

- Tu què fas?! Vigila per on passes- vaig mig cridar, sense aixecar gaire la veu -.
- Algun problema nano? Perquè si en tens algun els podem arreglar a la meua manera- va dir aquell cregut que ja m'estava cansant només pel fet de dir-me nano tota l'estona -.

Ja m'estava escalfant, quan se'm va acostar el meu germà i se'm va endur cap a la classe. Pel camí em va dir:

- Però ets burro o què? El primer dia i ja ets busques amics no?- em va preguntar directament el meu germà -.
- Burro de què, eh? Si aquest cregut es pensa que és el rei ja va ben equivocat, ja li baixaré els fums! –vaig exclamar -.
- Hatim, ja no ets el que erets. Entenc que et sentis d'aquesta manera tan peculiar com et sentis després de la mort del pare, però saps que estàs en deute amb ell i amb la mare, que ens ha protegit de qualsevol cosa, ens ha fet canviar d'institut i de poble, per la nostra salut. Ara no ho esguerris, si us plau, pensa en ells.
- Tu deixa'm o et clavo una pallissa aquí davant. Jo no he canviat, sóc el de sempre, qui ha canviat? Ningú.
- Com vulguis, però pensa en això que t'he dit i reflexiona-hi –va dir d'una manera que em va fer sentir culpable -.

Les següents classes van passar, no gaire ràpides però tampoc massa lentes. Vull dir que ni estava massa concentrat en la matèria ni estava perseguint alguna mosca de la classe. Sortint, el meu germà em va dir que havia d'anar a casa d'en Dani a fer deures. Una altra tonteria, deures, on s'ha vist? Però si prou feina que fem a classe i ens han de robar el nostre temps lliure per fer coses que, al cap i a la fi, si no tens un pare amb qui compartir-les, no serveixen per res. Ja sé que tinc la mare, ho sé, i sort d'ella, sinó no estaria aquí i m'estaria podrint en algun carrer de Barcelona, prenent-me cocaïna i heroïna, demanant caritat per comprar-me droga, en fi, una vida vergonyosa, però hi ha coses que la mare no pot reemplaçar. Tot d'una, quan vaig girar la cantonada de cal forner, un grup de nois d'uns setze anys, entre ells en Sergi, va passar pel meu costat i vaig sentir algun crit de mofa vers a mi. Vaig intentar ignorar-los, cosa que se'm dóna especialment malament, i vaig anar tirant. Per molt que hagués volgut fer eren cinc i jo era sol, però sempre acompanyat pel meu pare.

Eren les quatre passades. Érem dimecres, i a la tarda tenim festiu. Així que la meva mare, que últimament s'havia estressat amb el trasllat i tot el que comporta, estava malalta i no poder anar a comprar. Així que l'escollit vaig ser jo, ja que el meu germà estava ocupat fent deures, teòricament, tot i que dubto que en el primer dia de classe els hi posessin tants deures per haver-se de quedar tres hores. Així que vaig anar a comprar, encara que no m'omplia d'il·lusió, i de pas em faria un cigarret tornant. Pel camí em vaig trobar uns quants companys, que ni tan sols s'atrevien a mirar-me a la cara. Encara ara i no entenc aquest tracte vers a mi. Quan vaig arribar al supermercat, vaig veure que estava tancat per vacances, que oportú. No vaig tenir més remei que anar al supermercat de l'altra punta de poble i comprar. Vaig pensar que seria una bona oportunitat per descobrir el poble. Sempre penso però en

realitat mai penso. És una de les meves principals característiques. Ja puc anar dient coses de l'estil: "penso que..." que per aquí dalt no es mou res. Així que havent comprat vaig fer el cigarret, quan de cop, aquell imbècil d'en Sergi se'm va creuar, per segona vegada en aquell dia.

-Tu moro, demana'm perdó aquí i ara mateix o demà sabràs el que és bo- va dir amenaçant-me – I t'avisó que els moros com vosaltres no em caieu gaire bé, així que no tindrem gaire compassió.

No em vaig ni immutar. Vaig deixar-lo. Vaig començar a pensar. Un altre cop. Com mai faig , en realitat.

-Tu no t'ho repeteixo- va dir -.

Va passar força estona, però jo en aquells moments no sabia on era exactament ni què faria, no sabia res.

- Em cago en la teva religió i en els teus pares! Respon! –va exclamar enfurimat- O et destrossa...

Hemorràgia en la zona del crani, pèrdua de dues dents, pòmul esquerre trencat, os del nas trencat i un trauma psicològic etern. Tot això és el que el metge m'ha dit que li havia fet a en Sergi. Pel que m'han dit alguns testimonis, se'm van creuar els cables de cop, i vaig començar a destrossar la cara d'en Sergi sense compassió. Ningú em podia aturar. Els testimonis van assegurar que no podien parar-me, que era un lleopard devorant la seva presa i amb tota la sang freda del món.

Això és tot el que us penso explicar. El què em va passar després és força corrent, ja sap, mossos d'esquadra, testificacions, nit a la presó i correccionals, avisos, consells de com redirigir la meva vida. Què en sabran ells? Si mai sabran què és perdre el teu pare.

"La vida és molt perillosa. No per les persones que fan el mal, si no per les que s'asseuen a veure el que passa."

Albert Einstein

Sé que he comès errors en la meva vida, i que marcaran aquesta, però tot té un motiu, i aquest motiu ets tu ...

Houssam Mrabet Haje
3r d'ESO
le Sant Joan de les Abadesses
14 anys
Sant Joan de les Abadesses